

NAOMI NOVIK

POSLEDNJI
MATURANT

Solomonarijum, lekcija druga

S engleskog preveo

Miloš Petrik



**Čarobna
knjiga**

GLAVA 1.

Zmijokesa

Kloni se Orionu Lejka.

Većina religioznih ili duhovnih ljudi koje znam – a, poštenja radi, to su uglavnom oni koji zaglave u maglovitoj paganskoj komuni u Velsu, ili su to pak ona užasnuta deca-čarobnjaci ugurana u školu koja pokušava da ih ubije – redovno se moli dobrom i premudrom božanstvu punom ljubavi da im pruži savete putem čudesnih znakova. Govoreći kao ćerka svoje majke, mogu sa sigurnošću da kažem da im se to ne bi dopalo sve i kad bi ga dobili. *Ne želite* tajanstvene i neobjašnjive savete od nekoga ko vam želi sve najbolje i čiji je sud nepogrešiv, pravičan i tačan. Jer, ili će vam reći da uradite ono što ionako nameravate, pa vam takav savet nije ni potreban, ili će vam reći da uradite suprotno. A u tom slučaju moraćete da birate da li da namrgođeni poslušate tuđi savet, kao malo dete koje su naterali da opere zube i ode u krevet u neko razumno vreme, ili da ga ignorirate i odlučno nastavite po svom, sve vreme znajući da se krećete pravo ka bolu i očaju.

Ako se pitate koji sam od ova dva puta izabrala, onda me ne poznajete, jer su bol i očaj moje očigledno odredište. Nisam čak ni morala da razmišljam o tome. Mamina poruka je sigurno bila beskrajno dobronamerna, ali je bila kratka: *Draga moja devojčice, volim te, budi hrabra i kloni se Orionu Lejka.* Pročitala sam je jednim pogledom i odmah je iscepkala, na licu mesta, okružena malim prvacima koji su glavinjali okolo. Pojela sam komadić sa Orionovim imenom, a ostatak sam podelila drugima.

„Šta je to?“, upitala je Adija. Još je piljila u mene s gađenjem.

„Popravlja raspoloženje“, rekla sam. „Moja mama time impregnira papir.“

„Da, tvoja *mama*, Gwen Higinis“, rekla je Adija još hladnije, „koju si nam toliko pominjala.“

„Samo ga pojedij“, rekla sam krajnje iznervirano, nakon što sam pojela svoje parče. Nije mi bilo teško da prizovem nervozu. Ništa mi ni blizu nije nedostajalo, ni sunce, ni vetar, ni mirno prospavana noć, koliko mi je nedostajala mama, tako da mi je čarolija makar to vratila: osećaj koji sam nekad imala šćućurena na krevetu pored nje, dok joj držim glavu na krilu a ona mi nežno miluje kosu, miris travki sa kojima radi, kreketanje žaba koje dopire kroz otvorena vrata i miris vlažne zemlje velškog proleća. To bi mi mnogo popravilo raspoloženje da nisam u isto vreme bila duboko zabrinuta zbog onoga što mi je rekla o Orionu.

Zabavnih mogućnosti je bilo beskonačno mnogo. Ona *najbolja* – da ga čeka rana i grozna smrt – bila je prilično predvidljiva, imajući u vidu njegovu sklonost ka junačenju. Međutim, mama me ne bi sprečavala da se zaljubim u tragičnog heroja, niti bi me zbog toga upozoravala. Ona je bila velika zastupnica škole mišljenja *carpe diem*.

Mama bi me upozorila da se klonim nečeg baš *lošeg*, ne nečeg prosto *bolnog*. Orion je, dakle, bio najveći među mračnim čarobnjacima i krio je svoje zle planove spasavajući svima živote samo da bi ih posle, ne znam, ubio sam? Ili ju je možda brinulo to što je *toliko* iritantan zbog čega mu je suđeno da *mene* nagna da postanem najveća mračna čarobnica svih vremena, što je zapravo verovatnije, budući da je to navodno bila moja sudbina.

A najverovatnije ni ona sama nije znala šta je posredi. Samo je imala loš osećaj u vezi sa Orionom, bez razloga, i to ne bi mogla da mi objasni ni na deset listova ispisanih sa obe strane. Osećaj tako loš da je stopirala sve do Kardifa ne bi li našla najbližeg prvaka što

tek treba da kroči u Solomonarijum i zamolila njegove roditelje da mi odnese poruku od jednog grama. Posegla sam ka Aronu i bocnula ga prstom u sićušno, žgoljavo rame. „Šta je mama dala tvojima u zamenu za raznošenje pošte?“

Okrenuo se pa nesigurno kazao: „Mislim ništa? Rekla je da nema čime da plati, pa je zamolila da porazgovara s njima nasamo. Onda mi je dala poruku, a moja mama je iscedila malo paste za zube kako bi bilo mesta.“

To možda zvuči kao mala usluga, ali niko ne traći ni gram svog četvorogodišnjeg masenog budžeta, koji je ionako nedovoljan, na običnu pastu za zube; ja zube perem sodom bikarbonom iz zaliha alhemijske laboratorije. Ako je Aron nosio sa sobom pravu pastu za zube, sigurno je bila nekako začarana: korisno, ako zubara nećete videti četiri godine. Mogao je da trampiti to malo paste sa nekim koga mnogo boli zub za sedam dodatnih večera, i to lagano. A njegovi roditelji su to oduzeli svom detetu – mama je *zamolila* njegove roditelje da to oduzmu svom detetu – samo da bi meni prenela ovo upozorenje. „Sjajno“, rekla sam gorko. „Evo, uzmi malo.“ Dala sam mu jedan komadić poruke. Verovatno mu je trebao više nego ikad u životu, pošto ga je Solomonarijum upravo bio usisao. To je bolje nego gotovo neizbežna smrt koja čeka decu čarobnjaka napolju, ali ne mnogo.

Red za hranu otvorio se u tom trenutku i stampedo koji je usledio omeo me je u mračnim mislima, ali Liu me je, kad smo prišle redu, tiho upitala: „Je li sve okej?“

Samo sam je bezizražajno pogledala. Nije mi pročitala misli ili slično – prosto je imala oko za detalje, dar za povezivanje, a upirala je prstom ka mom džepu, gde sam tutnula poslednji komadić poruke – čiji pravi sadržaj nisam podelila čak iako sam delila komadiće sa čarolijom koja bi trebalo da spreči mračne misli. Zbunila sam se jer me je to pitala. Nisam bila navikla da se iko pita kako mi je, ili da primeti da mi nije dobro. Osim ukoliko

sam toliko loše raspoložena da izgledam kao da sam na korak od spaljivanja svega oko sebe, što se neretko i dešava.

Morala sam malo da razmislim pre nego što sam zaključila da zaista ne želim da pričam s njom o poruci. Nikad nisam imala tu mogućnost. A zbog toga što sam je sad dobila, nisam je lagala kad sam klimnula Liu uz osmeh kao da govorim *da, da, sve je okej*, iako mi je taj izraz stajao nekako čudno i nategnuto oko usana, gotovo strano. Liu mi je uzvratila osmeh, a onda smo stale u red, pa se koncentrisale na trpanje hrane na tacne.

Izgubile smo svoje prvake u gužvi: oni poslednji staju u red, naravno, a mi smo dobili sumnjivu čast da budemo prvi. Ali ništa vas ne sprečava da uzmete malo više pa da im date, ako možete to da priuštite, a toga dana smo mogli. Zidovi škole još su bili pomalo topli od čišćenja pretkraj godine. Sve zle sile koje nisu bile spržene u prah tek su počinjale da mile iz ćoškova po kojima su se bile sakrile, tako da je hrana najverovatnije bila manje kontaminirana nego ikada. I tako je Liu uzela mleko viška za svoje rođake, a ja dodatnu porciju testenine za Arona, pomalo nevoljko. Strogo gledano, nije mu sledovalo ništa za to što mi je doneo poruku, ili makar ne od mene; po pravilima ponašanja u Solomonarijumu, to je sve bilo rešeno napolju. Ali, ipak, napolju ništa nije dobio.

Bilo je neobično izaći među prvima iz reda i ući u gotovo praznu menzu dok je nestvarno dugačak red dece vijugao duž zidova, po troje, i dok su drugaci bockali prvake i ukazivali im na pločice na tavanici, na odvođe u podovima i na otvore za ventilaciju u zidovima na koje bi trebalo ubuduće da obrate pažnju. Vratili su poslednje sklopljene stolove u prostor raščišćen za dolazak prvaka, a potom su ih rasklapali uz škripu i tresku. Moja drugarica Nkojo sela je pre svojih najboljih drugara. (Da li sam i nju mogla da smatram drugaricom? Možda bih i mogla, ali nije mi još bila uručena zlatotiskana potvrda, tako da bi trebalo da budem oprezna do daljeg.) Zauzela je dobar sto, u obručju između zidova

i reda, ispod samo dveju pločica tavanice, sa najbližim podnim odvodom četiri stola dalje. Stajala je uspravno i mahala nam da pridemo; bilo ju je lako uočiti: nosila je nov-novcat top i vrećaste pantalone, oboje sa lepim printom od raznih talasastih linija za koje sam bila prilično sigurna da je u njih utkana nekakva magija. Bio je to onaj dan u godini kada svi vade novu odeću koju su uneli – nažalost, moja dodatna garderoba je bila spaljena tokom prve godine – a ona je taj komplet očigledno čuvala za četvrtu. Džovani je donosio dva velika bokala vode, dok je Kora postavljala zaštitne magijske obruče.

Bilo je čudno hodati menzom kako bih se pridružila nekome za stolom. Čak i da nas nisu bili pozvali, mnogo dobrih stolova još je bilo slobodno, kao i svi oni lošije pozicionirani. Ranije mi se dešavalo da mogu da biram za koji ću sto, što je obično bio loš i rizičan potez zbog toga što je to značilo da sam prerano stigla do menze, obično iz očajja, jer u prethodnim danima nisam imala mnogo sreće sa obrocima. Tih dana je to bilo prosto uobičajeno. Svi oko mene koji su prilazili stolovima bili su sa treće godine, odnosno maturanti; većinu sam znala po liku, ako ne i po imenu. Do tog trenutka spali smo na nas hiljadu, od početnih hiljadu i šeststo. Što zvuči užasno, osim što obično bude manje od osamsto maturanata na početku četvrte godine. A manje od pola njih preživi maturu.

Ali naša godina ozbiljno je poremetila odnose, a poremećaj je sedeo za stolom pored mene. Nkojo je jedva dočekala da Orion i ja sednemo kako bi nas zasula pitanjima: „Je li uspelo? Jeste li popravili mašine?“

„Koliko zloduha je bilo dole?“, izletelo je Kori u isto vreme, dok se, bez daha, smeštala za sto, istovremeno zatvarajući glineni čup iz kojeg je bila iskapala zaštitnu čaroliju oko stola.

Nisu bile nasrtljive. Imajući u vidu standarde lepog ponašanja Solomonarijuma: imaju pravo da nas pozovu za sto; to je više nego

poštena ponuda za informaciju iz prve ruke. Drugi maturanti su žurili da zauzmu susedne stolove – dajući nam pritom čvrst zaštitni obruč – kako bi bolje prisluškivali; oni udaljeniji su se bez stida naginjali i ćulili uši kako bi bolje čuli dok su im drugari čuvali leđa.

Cela škola već je znala jednu veoma značajnu informaciju: da smo Orion i ja, uprkos izgledima, preživeli naš lep izlet u matursku dvoranu toga jutra. Ali ja sam ostatak dana provela krijući se u svojoj sobi, a i Orion je uglavnom izbegavao ljude, osim ukoliko ih baš u tom trenutku nisu bili ždrali zlodusi, tako da sve što su mogli da čuju do njih je došlo kroz školski lanac tračeva, a to nije izvor od poverenja ako vam te informacije trebaju da biste ostali živi.

Nisam bila željna ponovnog proživljavanja skorašnjeg iskustva, ali sam znala da imaju pravo da znaju. A neosporno je bilo da sam to morala *ja* da im kažem, jer sam, pre nego što je bio otvoren red za hranu, čula kako jedan drugi njujorški maturant pita Oriona nešto slično, a on je rekao: „Valjda je dobro prošlo. Nisam baš mnogo toga video. Samo sam odbijao napade zlih sila dok oni nisu završili svoje, a onda smo se vratili bandžijem.“ Nije to bilo hvalisanje; to je doslovno bilo ono što je on mislio o celom poslu. Ubijanje hiljade zloduha usred maturske dvorane njemu je bio samo običan radni dan. Gotovo da mi je bilo žao Džermejna, koji je napravio facu kao da pokušava da vodi važan razgovor sa zidom.

„*Mnogo*“, rekla sam suvo Kori. „Dvorana je bila krcata, a svi su bili gladni.“ Progutala je knedlu, ugrizla se za usnu, ali je klimnula glavom. Onda sam rekla Nkojo: „U svakom slučaju, maturanti-zanatlije misle da su rešili problem. A trebalo im je sat i nešto, tako da se nadam da se nisu samo zezali.“

Klimnula je glavom, sa odlučnim izrazom na licu. Ako smo *zaista* popravili mašineriju u maturskoj dvorani, onda su iste

mašine koje čiste gornji deo škole (tako što spaljuju zloduhe u hodnicima i učionicama) uradile svoje i dole i, pretpostavljam, zbrisale priličan broj većih i gorih zloduha koji su vrebali u maturskoj dvorani, jedva čekajući da se pogoste maturantima. Što je značilo da je verovatno velik broj maturanata izašao iz škole. A što je još važnije, isto tako će i *naša* klasa imati bolje izgleda.

„Misliš li da su se izvukli? Klarita i ostali?“, rekao je Orion, mršteći se na smešu krompira, graška i govedine koju je školska menza zvala čobanskom pitom, ali je, na sreću, bila samo seljačka pita. Jer kada je loš dan, pitu zapravo prave od čobana. Bez obzira na ime, bila je toliko vruća da se još pušila, ali Orion svejedno nije obraćao pažnju na njeno čudesno stanje.

„Saznaćemo na kraju godine, kada na nas dođe red da prođemo kroz mašinu za mlevenje mesa“, rekla sam. Ako *nismo* uspeli da popravimo mašine, to znači da su maturanti pre nas upali usred izgladnele i uzbuđene horde zloduha i da su verovatno svi odreda raskomadani pre nego što su uopšte stigli do vrata. A naša klasa će proći jednako kao i oni, za nekih trista šezdeset i pet dana. Što je bila veoma prijatna pomisao, govorila sam sebi, kao i Orion, pa dodala: „A pošto ne možemo da saznamo ništa ranije, apsolutno nema nikakvog smisla nervirati se oko toga, pa te molim da prestaneš da kasapiš svoju nedužnu večeru. Kvariš mi apetit.“

Zakolutao je očima pa dramatično ugurao punu kašiku sebi u usta umesto odgovora, ali je to dalo priliku njegovom mozgu da shvati da je izgladneli tinejdžer, tako da je predano počeo da usisava sve sa tanjira.

„Ako je i uspelo, koliko će potrajati?“, pitala je jedna od Nkojinih drugarica, devojka iz lamoske enklave koja je zauzela mesto na ivici stola samo da bi bila blizu nas. Još jedno dobro pitanje na koje nisam imala odgovor, jer nisam bila zanatlija. Jedino što sam čula o poslu koji mi se odvijao iza leđa – na kineskom, koji nisam govorila – bila je količina reči zanatlija koje su zvučale kao

psovke. Orion ni toliko nije znao: on je bio ispred nas i ubijao na desetine zloduha.

Adija je odgovorila umesto mene. „Kada je mančesterska enklava popravljala aparaturu u maturskoj dvorani, mašine su radile dve godine posle toga, ponekad i tri. Kladim se da će ovo raditi makar ove godine, a možda i naredne.“

„Ali... ne više“, rekla je tiho Liu, gledajući preko stola ka rođacima, koji su bili za svojim stolom sa Aronom i Pamilom, devojčicom koja je donela pismo Adiji, i dobrom, hrabrom grupom prvaka koji su se okupili oko njih: grupom kakva se obično okuplja samo oko enklavaca. Što me je iznenadilo, dok nisam shvatila da su pokupili nešto malo Orionovog sjaja, a Orion je ipak bio junak dana. A onda mi je palo na pamet da je možda malo tog sjaja poteklo i od mene, jer sam svim prvacima sada bila nedostižna maturantkinja koja je takođe bila dole, u dvorani, a ne ona odbačena čudakinja u svojoj generaciji.

Zapravo, više nisam bila odbačena čudakinja ni prema čijim kriterijumima. Sklopila sam maturantski savez sa Adijom i Liu, jedan od prvih na našoj godini. Pozvana sam da zauzmem mesto za jednim od najbezbednijih stolova u menzi, a pozvao me je neko ko je imao i drugi izbor. Imala sam *prijatelje*. Što je bilo još nestvarnije nego to što sam preživela do mature, a to sam dugovala, do poslednje mrvice, Orionu Lejku, i nije me bilo briga, zaista, koja će biti cena toga. Račun će biti ispostavljen, nije bilo sumnje. Mama me nije bez veze upozorila. Ali nije me bilo briga. Platiću cenu, kolika god ona bila.

Čim sam to tako složila sebi u glavi, prestala sam da se brinem za poruku. Nisam čak više ni marila što ju je mama poslala. Ona je morala to da uradi jer me je volela, a, opet, Orionu oči nije videla. Morala je da me upozori ako zna da sam zbog njega na pogrešnom putu. A ja samo mogu da prigrlim njenu ljubav i osetim je, i da svejedno odlučim da platim cenu. Stavila sam prste u džep kako

bih pipnula poslednji sačuvan komadić, onaj na kojem je pisalo *hrabra*. Pojela sam ga te večeri pre nego što sam legla da spavam na svoj uzani krevet na najnižem spratu Solomonarijuma. Sanjala sam da sam opet mala, da trčim širokom livadom obraslom travom, dok su svuda oko mene ljubičasti zvončići. Zнала sam da je mama blizu, da me čuva i da joj je drago što sam srećna.

Taj divni topli osećaj potrajao je pet sekundi sledećeg jutra, koliko mi je bilo potrebno da se probudim. Ovde je matura ujutro, prijem uveče, onda čestitate sami sebi i preživelim prijateljima na preživljavanju, a sledećeg dana počinje novo polugodište. Solomonarijum, pošteno rečeno, ne voli raspust.

Prvog dana polugodišta moramo da odemo do nove učionice i napravimo raspored pre nego što odemo na doručak. Ja sam se još uvek osećala kao parče buđavog hleba: poluzalečenoj rani na stomaku ne prija kada se krećete pomoću bandži čini ili tome slično. Namerno sam podesila alarm da me probudi pet minuta pre jutarnjeg zvona jer sam bila sigurna da će mi trebati čitava večnost da stignem do učionice, koju god učionicu dobila. I, naravno, kada je u 5.59 papirić sa brojem prostorije uleteo ispod mojih vrata, na njemu je pisalo 5013. Zagledala sam se u njega. Maturanti retko dobiju učionicu iznad trećeg sprata, tako da biste možda pomislili da je trebalo da mi bude drago, ali tamo se nalazila samo jedna glavna prostorija i bila sam sigurna da neću dobiti *prave* časove na tako visokom nivou. Koliko sam znala, na tom spratu nije ni *bilo* učionica – na petom spratu je biblioteka. Verovatno sam bila poslata u neki ormar duboko među policama sa šačicom drugih nesrećnih neznanaca.

Nisam čak ni oprala zube. Samo sam promuljala vodu iz vrča u ustima i krenula na put dok su prvi maturanti još bauljali ka

klozetu. Nisam se ni potrudila da pitam ide li još neko sa mnom: bila sam sigurna da niko koga znam dovoljno da bih sa njim komunicirala ne ide u istom smeru. Samo sam mahnula Adiji u prolazu dok je izlazila iz sobe sa nesecerom, a ona mi je klimnula glavom u znak razumevanja, pa je otišla da pokupi Liu: svi, nažalost, znamo kako izgleda dug put do učionice, a naša godina sada putuje najduže.

Za nas nema više *dole*: prethodnog dana, dok se maturantska spavaonica rotirala ka maturskoj dvorani, naša ju je sledila i zauzela njeno mesto na najnižem nivou škole. Morala sam da otrčim do odmorišta, da veoma oprezno odem do nivoa radionica – da, jeste bio dan posle čišćenja, ali nikad nije dobro biti prvi kod radionica ujutro – pa da pođem uz pet duplih, strmih stepenika pravo nagore.

Kao da su bile duplo više nego obično. Razdaljine u Solomona-rijumu su izuzetno fleksibilne. Mogu biti velike, naporno velike, ili blizu beskonačnih, u zavisnosti od toga koliko želite da budu kraće. Takođe, nije mi nimalo pomagalo to što sam toliko poranila. Nisam čak ni videla nikog drugog dok sam dahćući prošla pored spavaonice druge godine, gde su ranoranioci počeli da izlaze na stepenište u malim grupama, uglavnom učenici sa smerova alhemije i zanata koji su se nadali da će ugrabiti bolja mesta u radionici i laboratorijama. S druge strane, kod spavaonice prve godine redovni jutarnji egzodus bio je u punom zamahu, i pošto prvaci nisu imali pojma kuda su pošli, to me je samo usporilo.

Jedina prednost celog ovog bolnog putešestvija bila je to što sam skladišni kristal mane sve vreme stezala čvrsto u ruci, koncentrišući se na to da usmerim manu ka njemu. Do kraja poslednjeg stepeništa, dok mi se stomak grčio a butine pekle u kontrapunktu, svaki odlučni korak značio je приметно pojačanje sjaja koji se probijao između mojih prstiju, a napunila sam ga do dobre četvrtine dok nisam ušla u potpuno praznu čitaonicu.

Očajnički sam morala da dođem do daha, ali čim sam prestala da hodam, odozdo se oglasilo zvono za upozorenje na pet minuta. Teturanje između polica biblioteke kako bih našla učionicu koju dotad nisam ni videla garantovalo bi kašnjenje, što je veoma loša ideja, tako da sam nevoljko potrošila malo teškom mukom zarađene mane na čaroliju za traženje puta. Ona me je veselo usmerila pravo ka potpuno neosvetljenom delu biblioteke. Osvrnula sam se ka stepenicama, bez mnogo nade, ali nikog nije bilo iza mene.

Razlog za to postao mi je jasan čim sam konačno stigla do učionice, koja je bila iza jednokrlnih vrata od tamnog drveta, gotovo potpuno nevidljivih između dve velike police pune starih požutelih mapa. Otvorila sam vrata očekujući nešto zaista užasno unutra, što sam i zatekla: osmoro prvaka, i svi su se okrenuli i zagledali se u mene kao krdo sitnih i naročito jadnih jelena koje tek što nije pokosio neki ogroman kamion. U grupi nije bilo čak ni nekog drugaka. „Ne verujem“, rekla sam s gađenjem, pa prišla do prednjeg reda i sela na najbolje mesto, četvrto najbliže meni. Mogla sam da ga zauzmem i bez gurkanja, jer su ceo prvi red ostavili skoro nepopunjen, kao da su još u osnovnoj pa ih brine da ne liče na štrebere. Jedini učitelji koje će ovde sresti biće zlodusi, a oni ne razlikuju štrebera od užine.

Skamije su bile originalne, ljupke i edvardijanske, premale za mojih metar i sedamdeset sedam i neverovatno neudobne. Napravljene su od kovanog gvožđa i bilo bi ih teško pomeriti za slučaj nužde; ploča stola koja je bila prišrafljena za moju klupu bila je premalena za list papira normalne veličine i veoma lepo uglacana i ispolirana pre nekih sto dvadeset godina. Otad je bila toliko temeljno uništavana da su učenici počeli da pišu svoje grafite preko grafita drugih samo da bi bilo mesta za njihove očajničke poruke. Jedan je bio ispisao PUSTITE ME NAPOLJE mnogo, mnogo puta, ali u urednoj crvenoj borduri oko cele

površine u obliku slova L, a neko drugi je preko svega toga prešao žutim markerom.

Samo je još jedna učenica bila u prednjem redu, a ona je bila zauzela sedište koje bi inače bilo najbolje: šesto sa dalje strane – pametnije je bilo sedeti dalje od vrata – ali ventilacioni otvor na podu bio je samo dva sedišta iza nje. U tom trenutku pokrivala ga je torba za knjige nekog glupljeg deteta, tako da ga ne biste ni primetili, osim ako ne vidite da su preostala tri otvora na podu raspoređena u savršen kvadrat kojem fali četvrto teme. Ona me je gledala kao da je očekivala da je podignem: starost ima prednost, a maturanti retko izbegavaju da koriste svoje prednosti. Kada sam zauzela pravo najbolje mesto, osvrnula se, shvatila gde je pogrešila, žurno zgrabila torbu i preselila se malo niz red, pa rekla: „Je l' slobodno?“, pokazujući na mesto pored mene, pomalo uplašeno.

„Nije“, rekla sam joj nervozno. Naljutila sam se jer mi je imalo smisla da joj dozvolim da sedne pored mene, pošto je to poboljšavalo izgleda da preživim tako što je dodavalo još jednu metu, a ipak nisam baš želela društvo. Ona je bila enklavka, bez sumnje. Na zglobu je imala nekakav štit. Naizgled običan prsten koji je nosila gotovo sigurno je služio za deljenje mane, a i pristupila je školovanju sa solidnim znanjem o strategijama Solomonarijuma, poput prepoznavanja najboljeg mesta u sobi, čak i prvog dana nastave, kada ste obično previše ošamućeni da biste se setili saveta koje su vam roditelji dali, pa se krijete sa ostalom dečicom kao zebra koja pokušava da se sakrije u sopstvenom krdu. Takođe, udžbenici iz matematike u njenoj torbi bili su na kineskom, ali njen uvod u alhemiju bio je na engleskom, a sveske su joj bile obeležene na tajlandskom, što je značilo da je bila dovoljno dobra da prati magijsku nastavu ne na jednom već na dva strana jezika. Ako se uzmu u obzir posledice čak i najmanjih grešaka, to je mnogo znanja za jednu četrnaestogodišnjakinju. Verovatno je učila jezike u najskupljim školama koje bi enklavske

pare mogle da joj priušte još od druge godine. Verovatno je i planirala da se svakog časa okrene i kaže svima ostalima da su zauzeli loša i opasna mesta, tako da svi shvate gde im je mesto: ispod nje. Bila sam veoma iznenađena što to još nije bila uradila.

A onda je neko od dece iza nas nesigurno rekao: „Zdravo, Ela?“, a ja sam shvatila da je to jedan od Liuinih rođaka. „Ja sam, Guo Ji Dženg“, dodao je, što je bilo od velike pomoći, jer mi se dan prijema završio verujući da neću ponovo videti nikoga od prvaka koje sam upoznala, osim čistim slučajem, tako da se nisam ni potrudila da im zapamtim imena. Ovde nema mnogo druženja između različitih godina. Naši rasporedi su za to zaslužni. Mi, maturanti, provodimo skoro sve vreme na nižim nivoima, a prvaci dobijaju bezbednije učionice na višim. Ako ste prvak koji se redovno muva oko mesta gde borave maturanti, prosto tražite da budete pojedeni, a neki zloduh će vam i ispuniti želju.

S druge strane, ako ste u blizini nekoga sa starije godine, imate bolje izgleda da preživite nego ako niste. Dženg je već bio uzeo svoju torbu i počeo da prilazi, što je bilo u redu, jer je dotad sedeo najbliže vratima. „Mogu li da sednem kraj tebe?“

„Hajde, dobro“, rekla sam. Nije mi *on* smetao. Liu je bila moja saveznica, iako to nije značilo da je njen rođak prvak imao ikakvo pravo na moju zaštitu, ali mu i nije trebalo pravo. Ona je bila moja *drugarica*. „Obrati pažnju na ventilacione otvore, čak i na nivou biblioteke“, dodala sam. „A i sedeo si preblizu vratima.“

„Ah. Da, naravno. Samo sam...“, rekao je, gledajući ka drugoj deci, ali sam ga presekla.

„Nisam ti ja *mama*“, rekla sam, namerno neprijatno: prvacima nećete učiniti nikakvu uslugu ako ih ubeđujete da su protagonisti ove priče, bez obzira na to šta Orion Lejk misli. Nisam mogla da mu budem spasiteljka; dovoljno sam bila zauzeta spasavanjem sebe same. „Ne treba mi izgovor. Rekla sam ti. Ti me poslušaj ili nemoj.“ Umukao je pa seo, pomalo postidjen.